

www.pimlammers.nl

www.loesriphagen.nl

www.querido.nl

www.tijgerlezen.nl

Eerste druk, 2020; tweede druk, 2021

Copyright tekst © 2020 Pim Lammers

Copyright illustraties © 2020 Loes Riphagen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij, Amsterdam.

Omslag Marry van Baar

Vormgeving binnenwerk Irma Hornman

ISBN 978 90 451 2454 4 / NUR 287

Pim Lammers

Hoe beroof je een bank?

Met tekeningen van Loes Riphagen

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2021

Ontvoerd

Ik ben ontvoerd.

Ik zit verstopt in een hut, midden in het bos.

En ik mag hier niet weg.

Papa en mama moeten eerst geld betalen.

Véél geld.

10.000 euro.

Dat geld moeten ze naar de hut brengen.

En dan pas kan ik naar huis.

Dit staat allemaal in de brief die op mijn bed ligt.

De letters zijn uit een krant geknipt.

Van wie de brief komt, kun je dus niet zien.

Je weet alleen dat hij van ECHTE boeven komt.

Gevaarlijke boeven.

Want in de brief staat ook:

NIET DE POLITIE BELLEN

**ANDERS KRIJG JE EEN HALVE
MAX TERUG**

Maar het ontvoeren duurt erg lang.
Ik zit hier al twee, drie, vier uur!
Papa en mama hebben de brief nu toch
wel gelezen?
Ik dacht dat ze het geld *meteen* naar de
hut zouden brengen!
Gelukkig wacht ik niet in mijn eentje.
Ik ben samen met Mo en Lotte.
Dat zijn mijn beste vrienden.
Maar zij zijn niet ontvoerd.
Zij **HEBBEN** mij ontvoerd.

Hoe het begon

Het begon allemaal met de spreekbeurt van Mo.

Die ging over de *zwartvoet-bunzing*:

‘Hij leeft in Noord-Amerika.

Zijn lijf is bruin.

Zijn poten zijn zwart.

Hij heeft een zwarte stip op zijn staart.

En rond zijn ogen een zwart masker.

Hij eet alleen vlees.

Hij weegt iets meer dan één kilo.

En is ongeveer 50 centimeter lang.

Hij woont in een hol onder de grond.'

Dat vertelde Mo allemaal.

Daarna liet hij foto's zien.

Iedereen riep steeds ‘ooh!’ of ‘aah!’
En ‘wat schattig!’
‘Maar hij is niet alleen schattig,’ zei Mo.
‘Hij is ook heel zielig.’
In de klas werd het stil.
‘De zwartvoet-bunzing wordt bedreigd.
Er zijn er nog maar 300,’ zei Mo.
Iedereen schrok.
300 is erg weinig!
‘Daarom zamel ik nu geld in,’ zei Mo.
En uit zijn tas haalde hij een grote
sparpot.
‘Alles gaat naar de zwartvoet-bunzing.
Zo kan ik hem redden.’
Mo was even stil.
‘Dit was mijn spreekbeurt.’
En wij klaptten. Heel hard.
Daarna ging de sparpot rond.
Mo had al gezegd dat ik geld mee moest
nemen.
Dus ik deed er twee muntjes van 10 cent in.

De meester kreeg als laatste de pot.
We hoorden geen munten rinkelen.
Maar ik zag dat hij er een briefje in deed.
En briefjes zijn véél meer waard dan
munten!

Geld

Na school fietsten we naar het bos.

Daar staat onze geheime hut.

Mo telde het geld:

één muntje van 5 cent,

twee muntjes van 10 cent,

één van 20 cent,

één briefje van 5 euro en...

Mo hield de pot op zijn kop.

Maar er zat niets meer in.

‘5 euro en 45 cent,’ rekende hij snel uit.

Hij klonk niet blij.

‘We kunnen langs de huizen gaan?’ zei ik.

‘Grote mensen hebben meer geld.’

‘Heb ik al gedaan,’ zei Mo.

‘Maar dat hielp niet veel.’

‘Dan gaan we klusjes doen,’ zei Lotte.

‘Auto’s wassen, grasmaaien, honden

uitlaten, koekjes verkopen, loten verkopen,

Mo verkopen...’

‘Ha ha,’ zei Mo. ‘Heel grappig.’
Hij sloeg zijn armen over elkaar.
‘Ik ben **VEEL** te duur.’
‘Wie wil jou nou kopen?’ lachte Lotte.
‘Ik bied 1 euro,’ zei ik. ‘Mijn hoogste bod.’
‘1 euro?’ riep Mo.
‘Begin maar bij 10.000 euro!
Mijn moeder zegt dat ik al het geld in de
wereld waard ben.’
‘We verkopen je wel aan haar,’ zei Lotte.
‘Dan hebben we meteen genoeg geld.’
‘Laten we dat echt gaan doen!’ riep ik.
‘Wat?’ vroeg Lotte. ‘Mo verkopen?’
Ik schudde mijn hoofd.
‘Mo *ontvoeren*.’

